

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce:

VODÁRENSKÁ AKCIOVÁ SPOLEČNOST, a.s.

IČO: 49455842, sídlem Soběšická 820/156, Lesná, 638 00 Brno

zastoupen advokátem Mgr. Markem Vojáčkem

společníkem HAVEL & PARTNERS s.r.o., advokátní kancelář

sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Ministerstvo zemědělství České republiky

sídlem Těšnov 17, 117 05 Praha 1

za účasti

osob zúčastněných na řízení:

1) Městys Luka nad Jihlavou

sídlem 1. Máje 76, 588 22 Luka nad Jihlavou

2) VODOVODY A KANALIZACE Loucko s.r.o.,

IČO: 04793790, sídlem 1. máje 753, 588 22 Luka nad Jihlavou

obě zastoupené advokátkou JUDr. Boženou Zmátlovou

sídlem Dvořákova 1927/5, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2018, č. j. 22836/2018-MZE-15111,
sp. zn. 59VH11531/2018-15111

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství České republiky ze dne 28. 6. 2018, č. j. 22836/2018-MZE-15111, sp. zn. 59VH11531/2018-15111, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 19 456 Kč, a to k rukám Mgr. Marka Vojáčka, advokáta a společníka společnosti HAVEL & PARTNERS s.r.o., advokátní kancelář, se sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 29. 8. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného (dále též „ministerstvo“) ze dne 28. 6. 2018, č. j. 22836/2018-MZE-15111, sp. zn. 59VH11531/2018-15111 (dále též „napadené rozhodnutí“ či „rozhodnutí ministerstva“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odbor životního prostředí a zemědělství (dále též „správní orgán prvního stupně“ či „krajský úřad“) ze dne 7. 3. 2018, č. j. KUJI 17684/2018, sp. zn. OŽPZ 3167/2016 Bl-42 (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“ či „rozhodnutí krajského úřadu“).
2. Správní orgán prvního stupně jakožto příslušný krajský úřad podle § 28 odst. 2 písm. a) a § 30 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů, rozhodnutím správního orgánu prvního stupně vydal dle § 6 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích osobě zúčastněné na řízení 2) povolení k provozování kanalizace (IČME 6105-688703-00286192-3/1) a čistírny odpadních vod v Lukách nad Jihlavou (IČME 6105-688703-00286192-4/1) ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení 1).

II. Obsah žaloby

3. Žalobce nejprve namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť byla vydána v rozporu s § 6 odst. 2 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích. Vydání rozhodnutí krajského úřadu totiž nepředcházelo předložením písemné dohody uzavřené mezi vlastníky provozně souvisejících kanalizací ve smyslu § 8 odst. 3 a 15 zákona o vodovodech a kanalizacích. A to i přes to, že kanalizace ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení 1), k jejímuž provozu bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, provozně souvisí s kanalizací ve vlastnictví dobrovolného svazku obcí Svaz vodovodů a kanalizací JIHLAVSKO (dále též „Svazek“), jenž provozuje žalobce.
4. Rozhodnutím krajského úřadu bylo vydáno povolení k provozování kanalizace ve smyslu § 6 zákona o vodovodech a kanalizacích pro osobu zúčastněnou na řízení 2) i k těm částem kanalizací, které jsou ve vlastnictví jiného vlastníka, než osoby zúčastněné na řízení 1), tj. Svazku, a jsou provozovány žalobcem na základě platného povolení k provozování. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a napadené rozhodnutí měl tak žalobce za

nezákonná i proto, že byla vydána v rozporu s § 6 odst. 2 a § 6 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích.

5. K vydání povolení k provozování kanalizací v rozporu s § 6 odst. 2 a odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích došlo i v důsledku nejasně vymezeného předmětu řízení. V řízení od jeho počátku nebyl jasně specifikován jeho předmět. Z žádosti osoby zúčastněné na řízení 2) o vydání povolení k provozování, rozhodnutí krajského úřadu a ani z napadeného rozhodnutí nelze určitě a jasně dovodit, pro jaké konkrétní kanalizace bylo povolení pro osobu zúčastněnou na řízení 2) vydáno, což přímo a podstatně zkrátilo žalobce na jeho právech v řízení přecházejícím vydání napadeného rozhodnutí, v čemž žalobce spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí.
6. Podle názoru žalobce nemá osoba zúčastněná na řízení 2) uzavřenou platnou smlouvu s osobou zúčastněnou na řízení 1) jako vlastníkem předmětných částí kanalizace a čistírny odpadních vod ve smyslu § 8 odst. 2 ve spojení s § 6 odst. 2 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích, neboť takovou smlouvu má uzavřenou žalobce. Existence výlučného užívacího práva žalobce k majetku brání existenci smlouvy o provozování mezi osobou zúčastněnou na řízení 1) a mezi osobou zúčastněnou na řízení 2) ve smyslu § 8 odst. 2 zákona o vodovodech a kanalizacích. Osoba zúčastněná na řízení 2) tak před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nesplňovala podmínku dle § 6 odst. 2 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích, v čemž žalobce opět spatřoval nezákonnost jak rozhodnutí krajského úřadu, tak následného napadeného rozhodnutí.
7. Žalobce měl dále napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro jeho nesrozumitelnost. Z výroku tohoto rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně totiž není zřejmé, pro které kanalizace bylo povolení k provozování ve smyslu § 6 zákona o vodovodech a kanalizacích vydáno. Tato nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí je důsledkem podstatné vady nejasného vymezení předmětu řízení, kterou řízení trpí od počátku. Napadené rozhodnutí je navíc vnitřně rozporné, když dle jeho odůvodnění bylo povolení k provozování vydáno pouze pro kanalizace ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení 1), ale dle jeho výroku je povolení vydáno rovněž pro kanalizace ve vlastnictví Svazku.
8. Naposledy označil napadené Rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť se žalovaný dostatečně nevypořádal s námitkami žalobce uvedenými v odvolání. K námitce žalobce týkající se nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně spočívající ve vydání povolení k provozování k částem kanalizace ve vlastnictví Svazku, k nimž je vydáno platné povolení pro žalobce, se dokonce žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyjádřil vůbec.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný v rámci svého vyjádření ze dne 30. 10. 2018, které zdejšímu soudu došlo téhož dne, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K samotným žalobním námitkám nad rámec obsahu napadeného rozhodnutí uvedl následující.
10. Setrval na svých názorech ohledně zániku smlouvy s vlastníkem vodohospodářské infrastruktury uvedených v napadeném rozhodnutí a zopakoval, že v následku toho žalobce přestal splňovat podmínku dle § 6 odst. 2 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích.

11. Správní orgán prvního stupně po zrušení žalobcova povolení k provozování vydal povolení k provozování osobě zúčastněné na řízení 2) právě jen v tom rozsahu, aby nevznikla nutnost předložení dohody vlastníků provozně souvisejícího vodohospodářského majetku, neboť mu bylo z úřední činnosti známo, že dohoda mezi Svazkem a osobou zúčastněnou na řízení 1) prakticky není možná. Kanalizace, jichž se touto žalobou napadené rozhodnutí týká, tvoří s kanalizačními řady přivádějícími odpadní vody na ČOV Luka nad Jihlavou linii majetku jednoho vlastníka. Proto se žalovaný ztotožnil s názorem krajského úřadu, který po osobě zúčastněné na řízení 2) nepožadoval dohodu s vlastníky provozně souvisejících řadů ve smyslu § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích.
12. Co se týče námítky nedostatečného vymezení předmětu řízení, tato byla řešena opakovaně ve všech předchozích řízeních týkajících se vodohospodářské infrastruktury v městysu Luka nad Jihlavou. Žalovaný je přesvědčen, že v současné době poskytuje IČME nejspolehlivější vymezení konkrétní části vodohospodářské infrastruktury. V případě nejasnosti v posouzení otázky vlastnictví má správní orgán právo, a podle aktuální judikatury (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. Konf 10/2015-11) též povinnost učinit si správní úvahu na základě dostupných podkladů řízení. Dle názoru žalovaného je v nyní projednávané věci zásadní ta skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení 1), jakožto vlastník předmětného majetku, odstoupila dne 9. 5. 2017 od smlouvy o provozu vodovodů a kanalizací, o nájmu vodovodů a kanalizací a o správě a rozvoji majetku vodovodů a kanalizací pro veřejnou potřebu ze dne 17. 12. 1996, ve znění pozdějších dodatků, uzavřenou mezi Svazkem a žalobcem (dále jen „provozní smlouva“). Žalobce tudíž nadále nemůže provozovat předmětný vodohospodářský majetek bez souhlasu jeho vlastníka, tedy bez smlouvy uzavřené podle ustanovení § 6 odst. 2 písm. b) zákona o vodovodech a kanalizacích.
13. Ohledně námítky neplatnosti odstoupení od provozní smlouvy žalovaný uvedl, že z usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 7. 2018, č. j. 54 Co 112/2018-406, a rozsudku téhož soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 70 Co 104/2016-278, na které odkazoval žalobce v žalobě, je patrný závěr, že vystoupením osoby zúčastněné na řízení 1) ze Svazku došlo k přechodu provozní smlouvy (a smluv souvisejících) uzavřených mezi žalobcem a Svazkem na osobu zúčastněnou na řízení 1). S tímto závěrem se žalovaný ztotožnil. Nepřijmul však žalobcem předkládanou interpretaci obou soudních rozhodnutí, podle níž sice na osobu zúčastněnou na řízení 1) přešla povinnost strpět provozování a užívání vodohospodářské infrastruktury žalobcem, avšak této povinnosti odpovídající právo na odměnu za toto užívání náleží nadále Svazku.
14. K problematice nesouladu v celkové délce provozovaného majetku mezi rozhodnutím krajského úřadu ze dne 15. 11. 2016, č. j. KUJI 82279/2016, kterým bylo žalobci zrušeno povolení k provozování kanalizace a čistírny odpadních vod Luka nad Jihlavou, a celkovou sumou délky stok, na které dostala povolení k provozování osoba zúčastněná na řízení 2) rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, žalovaný uvedl, že tato skutečnost není důvodem ke zrušení rozhodnutí krajského úřadu. Vzhledem k tomu, že v obci Luka nad Jihlavou jsou i nadále budovány nové úseky kanalizace zahrnuté pod stejným IČME, je tento nesoulad údajů naopak důkazem správného postupu vlastníků kanalizace, kteří plní svou zákonnou povinnost a nově vybudované úseky vodohospodářské infrastruktury hlásí podle § 5 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích místně příslušnému vodoprávnímu úřadu. Žalobce uvedl, že by taková část kanalizace musela být vybudována v období mezi

vydáním obou výše uvedených rozhodnutí, k čemuž nedošlo, neboť žalobce nemá takové skutečnosti zaznamenány ve své evidenci. K tomu je však třeba poznamenat, že majetkovou evidenci vodohospodářské infrastruktury ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení 2) vede tato sama, tudíž žalobce takovými informacemi disponovat vůbec nemusí.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

15. Osoby zúčastněné na řízení ve svém společném vyjádření k žalobě doručeném zdejšímu soudu dne 15. 11. 2018 uvedly, že podmínka pro požadavek na doložení dohody vlastníků provozně souvisejících kanalizací podle § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích není v nyní projednávaném případě splněna. Nebyl zde žádný zákonný důvod pro to, aby osoba zúčastněná na řízení 2) musela uzavřít písemnou dohodu vlastníků provozně souvisejících kanalizací podle § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, když předmětný vodohospodářský majetek provozně nesouvisí s vodohospodářským majetkem jiného vlastníka.
16. Co se týče rozdílu v délce kanalizačních stok (658,51 m) mezi délkou těchto uvedených v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a v rozhodnutí krajského úřadu ze dne 15. 11. 2016, tento vznikl v důsledku upřesnění předmětných kanalizačních stok v pasportu kanalizací. Krajský úřad vycházel v řízení o zrušení povolení k provozování žalobce z údajů identifikace jednotlivých stok v jejich kolaudačních souhlasech, naproti tomu v nyní napadeném rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně došlo k upřesnění majetku v pasportu kanalizací dle grafického informačního systému. Vodohospodářský majetek, ke kterému bylo osobě zúčastněné na řízení 2) napadeným rozhodnutím vydáno povolení k provozování, je tak identický s majetkem, ke kterému bylo žalobci povolení k provozování zrušeno. Není pravdou, že uvedený rozdíl délek kanalizačních stok má představovat vydání povolení k provozování ke kanalizacím ve vlastnictví Svazku.
17. Předmět správního řízení i vodohospodářský majetek byl dostatečně specifikován již v oznámení o zahájení správního řízení, a to v souladu se všemi zákonnými náležitostmi, tj. i uvedením identifikačního čísla majetkové evidence. Zároveň k přesné specifikaci sloužil i odkaz v odůvodnění rozhodnutí krajského úřadu na ta rozhodnutí, kterými bylo v minulosti povoleno provozování kanalizace a čistírny odpadních vod žalobci; a dále bylo odkázáno na rozhodnutí ze dne 15. 11. 2016, kterým bylo žalobci zrušeno povolení k provozování. S ohledem na to, že sám provozovatel, tj. žalobce, v minulosti žádal o povolení k provozování předmětného majetku ve výše uvedených řízeních a v nich sám specifikoval majetek v žádosti, kde vymezoval, ke kterému majetku žádá povolení k provozování, muselo být žalobci od počátku tohoto řízení zcela zjevné, o který konkrétní vodohospodářský majetek, k němuž má být vydáno povolení k provozování osobě zúčastněné na řízení 2), v tomto vedeném řízení jde.
18. Osoby zúčastněné na řízení odmítly tu interpretaci žalobce, že by provozní smlouva nějak zavazovala osobu zúčastněnou na řízení 1) vůči žalobci, když jejími smluvními stranami byli pouze Svazek a žalobce. Žalobce ostatně s osobou zúčastněnou na řízení 1) nejednal a nejedná jako se stranou uvedené smlouvy. Žalobce žádným způsobem osobě zúčastněné na řízení 1) nájemné nehradí a neplní ani jiné povinnosti, které by pro něj vyplývaly z této smlouvy vůči této osobě.

19. Dle osob zúčastněných na řízení byl jak v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak v napadeném rozhodnutí jednoznačně a v souladu se zákonem identifikován vodohospodářský majetek, ke kterému bylo osobě zúčastněné na řízení 2) vydáno povolení k provozování. Námitka nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost je tak nedůvodná, stejně jako námitka nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť obě rozhodnutí jsou odůvodněna zcela a v souladu s právními předpisy.
20. Na závěr svého vyjádření osoby zúčastněné na řízení pro dokreslení případu shrnuly události, které následovaly poté, co bylo pravomocně vydáno povolení k provozování předmětnému vodohospodářskému majetku osobě zúčastněné na řízení 2).

V. Repliky

21. Žalobce ve svých replikách k vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení doručených zdejšímu soudu dne 26. 2. 2019 konstatoval, že jím odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 2. 2017, č. j. 70 Co 104/2016-278, byl sice Nejvyšším soudem zrušen rozsudkem ze dne 25. 9. 2018, č. j. 26 Cdo 4487/2017-337, avšak v tomto Nejvyšší soud stvrdil právní názor zastávaný žalobcem, že došlo k sukcesi osoby zúčastněné na řízení 1) do rámce provozní smlouvy na straně pronajímatele. Tato smlouva tedy nadále trvá.
22. Žalobce setrval na svém tvrzení, že v mezidobí od vydání rozhodnutí o zrušení povolení pro žalobce k provozu předmětného vodohospodářského majetku a vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebyly vybudovány žádné nové kanalizace, které by byly pod uvedené IČME nově zařazeny a vysvětlovaly by tak nesoulad v uvedených délkách. Žalobce totiž vedl majetkovou evidenci rovněž ke kanalizacím ve vlastnictví osoby účastněné na řízení 1). Pokud by nová kanalizace byla vybudována, jak tvrdí žalovaný, předal by tuto informaci do ústřední evidence právě žalobce. Správní spis přitom neobsahuje žádný důkaz, který by toto tvrzení žalovaného prokázal. Ve vztahu k souvisejícímu tvrzení osob zúčastněných na řízení uvedl, že tyto závěry pouze konstatují, nijak nereagují na žalobní argumentaci žalobce. V jejím rámci bylo naopak prokázáno, že pasport předložený osobou zúčastněnou na řízení 2) nevedl k vyjasnění situace. Naopak vyvolal další nejasnosti a žalobce jej považuje za nepřesný. Kombinace této skutečnosti a překvapivé teorie krajského úřadu o „linii jednoho vlastníka“, která nemá vyžadovat uzavření dohody vlastníků provozně souvisejících kanalizací, ačkoliv zákon o vodovodech a kanalizacích tento pojem vůbec nezná, pak vedla k nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
23. Dále žalobce upozornil na změnu v přístupu obecných soudů k přezkoumávání sporů mezi žalobcem a obcemi vystoupivšími ze Svazku souvisejícími s provozní smlouvou. Soudy dospěly k závěru, že nemají pravomoc obdobné spory vůbec rozhodovat, přičemž některé věci byly postoupeny správním orgánům, např. Krajskému úřadu kraje Vysočina.
24. Ve zbytku replik žalobce v zásadě odkázal, příp. částečně rozváděl argumentaci již obsaženou v žalobě.

VI. Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení

předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s. ř. s.

26. Ze správních spisů poskytnutých zdejšímu soudu žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné, skutečnosti.
27. Správní orgán prvního stupně vydal dne 15. 11. 2016 pod č. j. KUJI 82279/2016 rozhodnutí (dále též „zrušující rozhodnutí“), kterým ve výroku I. zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odbor lesního a vodního hospodářství, ze dne 26. 4. 2004, č. j. KUJI 6421/2004 OLVHZ, KUJIP007JCV1, ve znění (i) rozhodnutí ze dne 18. 1. 2012, č. j. KUJI 4319/2012, sp. zn. OLVHZ 127/2012 Bl-2, a (ii) rozhodnutí ze dne 8. 10. 2013, č. j. KUJI 67965/2013, sp. zn. OLVHZ 1802/2013 Pa-2, kterým bylo žalobci vydáno povolení k provozování kanalizace a čistírny odpadních vod Luka nad Jihlavou. Zároveň výrokem II. zrušujícího rozhodnutí stanovil správní orgán prvního stupně podle § 74 odst. 1 správního řádu vykonatelnost tohoto rozhodnutí ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o povolení k provozování specifikovaného majetku pro nového provozovatele, nejdříve však ke dni 1. 1. 2017.
28. Dne 2. 12. 2016 bylo u správního orgánu prvního stupně zahájeno řízení o žádosti osoby zúčastněné na řízení 1) o vydání povolení k provozování části kanalizace v jejím vlastnictví vedené pod IČME 6105-688703-00286192-3/1, a to pro provozovatele v podobě osoby zúčastněné na řízení 2) (č. l. 1 správního spisu).
29. Dne 9. 3. 2017 podala ke krajskému úřadu osoba zúčastněná na řízení 2) žádost o rozšíření žádosti uvedené v předcházejícím odstavci, a to o další část kanalizace osoby zúčastněné na řízení 1) vedené pod IČME 6105-688703-00286192-3/1, a o čistírnu odpadních vod Luka nad Jihlavou, vedenou pod IČME 6105-688703-00286192-4/1 (č. l. 8 správního spisu). Této žádosti o rozšíření předmětu řízení správní orgán prvního stupně vyhověl usnesením ze dne 7. 4. 2017, č. j. KUJI 27702/2017.
30. Správní orgán prvního stupně následně vydal rozhodnutí ze dne 30. 6. 2017, č. j. KUJI 46239/2017, kterým povolení pro provozování předmětného vodohospodářského majetku osobě zúčastněné na řízení 2) nevydal, a to pro existenci stále platného povolení k provozování části předmětného majetku vydaného žalobci a absenci dohody vlastníků provozně souvisejících kanalizací dle § 8 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, neboť dle jeho názoru čistírna odpadních vod provozně souvisí s kanalizacemi na území osoby zúčastněné na řízení 1), které jsou ve vlastnictví Svazku (č. l. 23 správního spisu).
31. Proti v předcházejícím odstavci uvedenému rozhodnutí krajského úřadu podala osoba zúčastněná na řízení 2) odvolání, které správní orgán prvního stupně předložil žalovanému (č. l. 28). Správní spis následně obsahuje pouze přípis o vrácení spisové dokumentace (č. l. 28a), a pak až napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 7. 2. 2018 (č. l. 42). Listiny s označením č. l. 29-41 ve správním spise správního orgánu prvního stupně předloženém krajskému soudu chybějí.
32. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 21. 3. 2018 blanketní odvolání, které doplnil dne 6. 4. 2018. Následně vydal žalovaný dne 28. 6. 2018 napadené rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

33. Podle § 74 odst. 1 s. ř. s. doručí předseda senátu žalobu žalovanému do vlastních rukou a doručí ji těm osobám zúčastněným na řízení, jejichž okruh je ze žaloby zřejmý. Současně uloží žalovanému, aby nejdéle ve lhůtě jednoho měsíce předložil správní spisy a své vyjádření k žalobě; k žalobě nebo jinému návrhu, o kterém je soud povinen rozhodnout ve lhůtách počítaných na dny, je žalovaný povinen předložit správní spisy a své vyjádření bez zbytečného odkladu. Došlé vyjádření doručí žalobci a osobám zúčastněným na řízení; přitom může žalobci uložit, aby podal repliku. Předseda senátu může uložit i jiným osobám nebo úřadům, aby předložily své spisy k projednání věci potřebné, popřípadě také sdělily své stanovisko k věci.
34. K povinnosti předložit správnímu soudu správní spis Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2008, č. j. 1 Afs 7/2008-91, konstatoval, že „[p]ředložení správních spisů (§ 74 odst. 1 s. ř. s.) je (spolu s vyjádřením k žalobě) základní obranou správního orgánu proti podané žalobě. Pokud správní orgán nepředloží kompletní spis, vystavuje se nebezpečí, že krajský soud rozhodne v jeho neprospěch, a to jen z toho důvodu, že určitý dokument, který mohl rozhodnutí soudu zcela zvrátit, není ve spisu založen. Soud totiž vždy vychází z předpokladu (pokud opak není zcela zřejmý – pak je povinností soudu vyzvat správní orgán k doplnění spisového materiálu), že správní spis byl předložen ve své úplné podobě.“
35. Z citovaného rozsudku v předcházejícím odstavci vyplývá, že měl zdejší soud při zjištění chybějící části správního spisu nejprve vyzvat žalovaného, resp. správního orgán prvního stupně k doložení této části, neboť z jeho obsahu nevyplývá, že by se jednalo o úmysl správních orgánů skrýt soudu obsah předmětných listin. Avšak zdejší soud k tomuto pro nadbytečnost nepřistoupil, neboť shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nesrozumitelnost z jiných, níže rozvedených důvodů.
36. Podle § 6 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích krajský úřad nevydává povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace, nestanoví-li tento zákon jinak, pokud povolení k provozování vodovodu nebo kanalizace, které jsou předmětem žádosti o vydání povolení, bylo vydáno jiné osobě.
37. V rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je ve výroku uvedeno, že celková délka kanalizací, ke kterým je vydáváno povolení k provozování osobě zúčastněné na řízení 2), je 17.843,51 m. V jeho odůvodnění na str. 6 je přitom uvedeno, že „[v] současné době je kanalizace v Lukách nad Jihlavou provozována společností VAS, a.s. [žalobce – pozn. soudu] na základě povolení k provozování uděleného rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru lesního a vodního hospodářství č. j. KUJI 6421/2004 OLVHZ, KUJIP007JCV1 ze dne 26. 4. 2004, ve znění změnových rozhodnutí (v IČME majetek městyse Luka nad Jihlavou [osoba zúčastněná na řízení 1) – pozn. soudu], majetek shodný se žádostí). Toto rozhodnutí bylo s odkladným účinkem rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina, OŽPZ č. j. KUJI 82279/2016, sp. zn. OŽPZ 2245/2016 Bl- 18 zrušeno. Vykonatelnost tohoto rozhodnutí zatím nenastala.“
38. Zdejší soud přezkoumával rozhodnutí ze dne 15. 11. 2016, č. j. KUJI 82279/2016, v rámci již skončeného řízení vedeného pod sp. zn. 31 A 33/2018. Z úřední činnosti je tak soudu známo, že ve zrušujícím rozhodnutí je ve výroku I. konstatováno, že předmětný majetek, ke kterému je rušeno povolení k provozu, je specifikován ve vybraných údajích majetkové evidence za rok 2015 mimo jiné jako kanalizační stoky v katastrálním území Luka nad Jihlavou, v délce 17.185 km.

39. Ač tedy správní orgán prvního stupně v odůvodnění nyní přezkoumávaného rozhodnutí uvádí, že se v případě majetku uvedeného ve zrušujícím rozhodnutí jedná o totožný majetek uvedený jako ten v žádosti o vydání povolení k provozování pro osobu zúčastněnou na řízení 2), celková délka kanalizací v nyní přezkoumávaném rozhodnutí krajského úřadu neodpovídá celkové délce uvedené ve zrušujícím rozhodnutí. Přitom se jedná o kanalizace identifikované totožným identifikačním číslem majetkové evidence.
40. Žalovaný k odvolací námitce rozdílných délek kanalizací v napadeném rozhodnutí na str. 4 uvedl, že „[v]zhledem k tomu, že v obci Luka nad Jihlavou jsou i nadále budovány nové úseky kanalizace zahrnuté pod stejné IČME, je tento nesoulad údajů naopak důkazem správného postupu vlastníků kanalizace, kteří plní svou zákonnou povinnost a nově vybudované úseky vodohospodářské infrastruktury hlásí, v souladu s ustanovením § 5 odst. 3 zákona o vodovodech a kanalizacích, místně příslušnému vodoprávnímu úřadu, a zařazuje se tak do majetkové a případně i provozní evidence.“ Již jen ze znění vypořádání předmětné námítky plyne krajskému soudu to, že se jedná o pouhé spekulace žalovaného, nikoliv o dostatečně zjištěný skutkový stav, kdy z kompletního odvolacího spisu nevyplývá provedení jediného důkazu k této věci, tj. zjištění toho, zda na území osoby zúčastněné na řízení 1) byly budovány nové úseky kanalizace, které by odpovídaly předmětnému rozdílu v délkách.
41. Rozdíl v délkách kanalizací uvedených v předmětných rozhodnutích činí 658,51 m, kdy žalobce tvrdí, že v době mezi vydáními těchto rozhodnutí nebyly na území osoby zúčastněné na řízení 1) vybudovány nové části kanalizací, přičemž žalovaný toto tvrzení ani v rámci vyjádření k žalobě nijak hodnověrně nevyvrátil. Pokud na území osoby zúčastněné na řízení 1) nebyly vybudovány nové kanalizace, vydání povolení k provozu osobě zúčastněné na řízení 2) rozhodnutím správního orgánu prvního stupně k odlišné délce kanalizací mělo nutně za následek skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení 2) nyní formálně disponuje povolením provozovat i část kanalizací, k nimž platným povolením disponuje žalobce vydaným mu rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru lesního a vodního hospodářství č. j. KUJI 6705/2004 OLVHZ. KUJIP007JD81 ze dne 3. 5. 2004, jak vyplývá s odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (viz str. 6).
42. Dle výše citovaného § 6 odst. 3 písm. a) zákona o vodovodech a kanalizacích však není možné, aby dvě a více osob disponovaly povolením k provozování téhož vodohospodářského majetku.
43. Krajský soud přitom nevylučuje tu možnost uvedenou osobami zúčastněnými na řízení v jejich vyjádření k žalobě, že rozdíl v délkách předmětných kanalizací vznikl opravou vedení majetkové evidence na základě upřesnění majetku v pasportu kanalizací dle grafického informačního systému. Avšak toto musí být v rámci správního řízení postaveno najisto, jinak hrozí právě duplicitní vydání povolení k provozování více než jednomu provozovateli, což je dle účinné právní úpravy zapovězeno.
44. Správní orgány tak pochybily, když nepostavily najisto, resp. nedostatečně vypořádaly námitku, z jakého důvodu se rozdíl v délkách předmětných kanalizací v daných rozhodnutích vyskytuje, čímž učinily svá rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů i nesrozumitelnost. Oběma správním orgánům je přitom známá situace ohledně soukromoprávních i veřejnoprávních sporů týkajících se vodohospodářského majetku na území osoby zúčastněné na řízení 1), tudíž by měly v rámci správních řízení o vydání povolení k provozování tohoto dbát zvýšené opatrnosti při vymezování předmětu řízení. Skutečnost, že žalobce, příp. Svazek chrání své soukromoprávní investice ve veřejném

majetku, nezabývá ani správní orgán prvního stupně ani žalovaného přistupovat k řízení odpovídajícím způsobem a vést toto v souladu se zásadami a principy dobré správy uvedenými zejména v § 2 až § 8 správního řádu.

45. Krajskému soudu tudíž na základě uvedeného v bodech 36-43 odůvodnění tohoto rozsudku nezbylo nic jiného, než zrušit žalobou napadené rozhodnutí. V následujícím řízení žalovaný, příp. krajský úřad zajistí chybějící část správního spisu a řádným způsobem prokáže a zdůvodní rozdíl v délkách kanalizací uvedených ve výročí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne ze dne 7. 3. 2018, č. j. KUJI 17684/2018, a zrušujícího rozhodnutí ze dne 15. 11. 2016, č. j. KUJI 82279/2016.
46. Dalšími námitkami se krajský soud pro rozhodnou chybějící část správního spisu nezabýval.

VII. Shrnutí a náklady řízení

47. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud po provedeném řízení k závěru, že napadené rozhodnutí je třeba zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a nepřezkoumatelnosti. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez nařízení jednání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu.
48. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci a sepsí žaloby, sepsí písemného podání ve věci samé – replika k vyjádření žalovaného a replika k vyjádření osob zúčastněných na řízení) 4 x 3.100 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 4 x 300 Kč. Jelikož je právní zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, tj. o 2.856 Kč. Za poradu s klientem před podáním žaloby a před podáním repliky soud mimosmluvní odměnu ani paušální náhradu hotových výdajů nepřiznal, neboť tvrzené úkony nebyly právním zástupcem žalobce žádným způsobem doloženy.
49. Vzhledem k uvedenému v předchozím odstavci celková výše nákladů řízení žalobce činí 19.456 Kč, jejíž náhradu mu je žalovaný k rukám jeho právního zástupce povinen zaplatit v soudem stanovené třicetidenní lhůtě.
50. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. července 2020

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu